

FORORD.

Ved udsendelsen af Tidsskriftets første hefte i Marts forrige år bad jeg, i forordet, med bevidstheden om det arbejdes alvor og betydelighed, som jeg tog initiativet til, om bistand af de mænd i Norden, som havde interesse for og tjente den sag, Tidsskriftet behandlede. Det er derfor et naturligt ønske og en pligt, jeg opfylder, nu da et bind er sluttet og et nyt hermed begynder, idet jeg bringer en tak for den bistand, anerkendelse og modtagelse, som Tidsskriftet har fundet hos fængselsbestyrelserne i de Nordiske riger, hos de herrer, ved hvis bistand det, således som titelen udviser, fra nu af udgår, hos pressen, kort sagt hos enhver, som har modtaget det med velvillie og støttet det efter evne. Jeg kan hertil føje en tak for den rent personlige opmuntring til at fortsætte det begyndte arbejde, som jeg under forskellig form har modtaget af adskillige på den penitentiære sags område bekendte mænd i udlandet.

De første barndomsår ere jo altid vanskelige at komme over, og særlig har det første leveår ofte stor betydning for de kommende. Tidsskriftet har i så henseende i det forløbne år været særdeles heldigt, hvad

dets vitalitet angår. Nu da det er valgt til at være organ for *Den Nordiska Penitentiärföreningen*, da det udgår med bistand af mænd fra Nordens forskellige lande og har en læsekreds sammesteds, er det dermed erkendt som *Nordisk*. — I overensstemmelse hermed er Tidsskriftets titel forandret. Når den dertil er udvidet til „*øvrige penitentiære institutioner*“, ligger dette i, at betegnelsen „*Fængselsvæsen*“ er bleven for snever et begreb for alle de mange sociale spørgsmål, som stå i umiddelbar berørelse med dette, og udeladelsen af den gjorte tilføjelse kunde let hidføre misforståelser. Ved således at have fået en udpræget Nordisk karakter har Tidsskriftet tillige opnået udsigt til større literær bistand og en forøget læsekreds, betingelser, der i en væsentlig grad har styrket dets levskraftighed.

Derimod kan man ikke med samme tilfredshed tale om dets levevilkår. Vel spille disse ikke samme rolle i det literære arbejde som i det fysiske liv for vitaliteten, og man kan vel også nære grundet håb om, at levevilkårene ville forbedres. Men det bliver dog i så henseende nødvendigt at minde om, at „mens græsset gror, dør horsemor“, hvilket ganske vist måtte blive tilfældet, hvis Tidsskriftet i længere tid udelukkende skulde holdes oppe ved udgiverens egne midler. Thi at dets læsekreds i en hast skulde kunne vokse op til en størrelse, som var istand til at bære det, kan ikke ventes. Dertil mangler i for høj en grad oplysning om den sag, Tidsskriftet virker for, og den deraf for en del følgende interesse i Norden. Den juridiske verden har således hidtil i almindelighed holdt sig borte fra det penitentiære område, og dog må den nødvendigvis blive deltager i udførelsen af opgaverne på dette område. Denne mindre heldige tilstand har for en væsentlig del været ophavet

til Tidsskriftets fremkomst; en forandring heri er således et af dets formål, men deraf følger, at det først efter længere tids forløb kan vente at finde den naturlige støtte i en større læsekreds. Disse forhold medføre tillige, at Tidsskriftets indhold en tid må blive mere instruerende end ræsonnerende, hvor stor fristelsen end ofte kan være til at foretrække den sidste form. —

Vel bekendt med de tilstedeværende vanskelige forhold og fra første færd istand til at vurdere arbejdets besværlighed har Tidsskriftet imidlertid kun årsag til at se tilbage på resultaterne, det i dets korte beståen har nået, med taknemlighed og tilfredshed, og med et *omen accipio* tillidsfuldt fortsætte sin gerning.

I Januar 1879.

Arbødigst
Udgiveren.
